

Chương thứ 1

GIANG HỒ QUÁI SỰ

Ngon núi Thiệu Thất tỉnh Hà Nam, xa xa có thể trông thấy kiến trúc

hoành tráng, tường vàng ngói xanh, một ngôi tự viện thật lớn. Đó là Thiệu Lâm Tự, Thái Sơn Bắc Đâu của võ lâm.

Lúc chiều tà, Thiệu Lâm Tự như lệ thường đổ một hồi chuông truyền vang tám hướng, dư âm vẫn vít theo gió chiều truyền ra xa mấy dặm, tiêu trừ hết những ưu lo buồn khổ của mọi người.

Ai ngờ sau hồi chuông đó, lại vẳng ra ba tiếng "Keng ! Keng ! Keng!", thanh âm này so với tiếng chuông tám hướng kia còn ngân vang hơn, chói tai hơn, rung chuyển núi non, chấn động lòng người, hiển nhiên Thiệu Lâm Tự đã phát sinh sự cố rất khác thường.

Trên quảng trường Tàng Kinh Các, bóng người dày đặc, mấy trăm vị hòa thượng đứng sừng sững xung quanh, miệng lầm rầm tụng kinh.

Âm thanh trầm trầm, xa xôi, gợi mở thân tư của con người. Ở giữa đường đứng sững một vị thiếu niên mặc áo vải thô màu xám tro, với quần áo và đầu tóc của chàng, biết ngay chàng là một tục gia đệ tử, thiếu niên áo xám này hóa ra là một gã hỏa phu, chuyên môn nhóm củi, đốt lò trong Hương Tích Trù của Thiệu Lâm Tự.

Người hỏa phu mặt còn dính đầy lọ nghẹ muối chảo này, đôi lông mày và con mắt để lộ anh khí và trí tuệ, giờ đây hai tay chàng đầy máu tươi, đôi mắt mang thần sắc khản trương, hoảng sợ, chàng lặng nhìn vào bốn cái xác bị vỡ sọ, vung máu tươi ra ngoài, hàm răng há hốc, con mắt trợn trừng, mặt mũi nhăn nhúm trên mặt đất trước mặt đến xuất thần.

Đột nhiên một tảng nhân gầy gò vệt mọi người ra chạy vội tới.

Người này chính là thủ tọa Đạt Ma Đường, Thiên Ma thiền sư.

Đôi mắt như điện của Thiên Ma thiền sư khẽ lướt qua xác chết trên mặt đất, ônh "hừ !" lên một tiếng, trong ánh mắt như muốn tóe lửa giận dữ nhìn vào thiếu niên áo xám, đôi mắt chứa đầy vẻ phẫn nộ.

Thiếu niên áo xám vừa chạm vào nhãn quang của Thiên Ma thiền sư liền sợ hãi lùi lại một bước.

Bổng Thiên Ma thiền sư cười nhạt nói :

- Đại Lực Kim Cương chương của mi là do ai truyền cho ?

Giọng nói của ông ta cực kỳ sắc bén, tựa như tiếng kêu của loài ác điều trong đêm lạnh, làm cho người nghe bất giác rùng mình. Thiên Ma thiền sư thấy thiếu niên áo xám đứng lặng không nói, lại quát :

- Đại Lực Kim Cương chương do ai truyền dạy ?

Thiếu niên áo xám run rẩy nói :

- Đệ tử ... Đệ tử ... Không có người dạy, tự mình học ... Đệ tử ... lỡ tay giết chết bốn vị sư huynh, xin ...

Thiên Ma thiền sư dẫn lên một bước, giọng đột nhiên buông nhẹ, nói :

- Người nói lại lần nữa cho rõ ràng, Đại Lực Kim Cương chương của người không phải do vị sư phó nào của bản tự truyền dạy mà là tự người lên học lấy phải không ?

Giọng nói của ông ta tuy thấp nhưng trong khẩu khí vẫn có ý uy hiếp.

Thiếu niên áo xám không quen nói dối, tuy chàng biết học lên võ công thì phải chịu sự trừng trị rất nghiêm khắc, nhưng chàng trả lời không chút giấu diếm :

- Đệ tử tự mình lên học võ, không có vị sư phó nào truyền dạy.

Lúc này hơn mười chiếc chuông trong chùa đều đổ, những tiếng keng keng làm chấn động núi non vang rền.

Chỉ thấy trên con đường rợp bóng tùng xanh xuất hiện ra mười tám tăng nhân, nhất loạt đều mặc áo xám, bên ngoài khoác áo cà sa màu vàng nhạt, tuổi tác chừng lớn hơn các đệ tử La Hán Đường, đứng ở xung quanh họ là Đạt Ma đệ tử cao hơn La Hán Đường một bậc. Theo sau mười tám hòa thượng Đạt Ma Đường là bốn vị tiểu sa di mi thanh mục tú vây lấy một vị tăng nhân thân người khôi vĩ, sắc mặt hồng nhuận, tư thái uy nghiêm, vị tăng này là chương môn phương trượng của Thiếu Lâm Tự Thiên Minh thiền sư.

Thiên Ma thiền sư trông thấy chương môn phương trượng tới lập tức quay qua nói :

- Chương môn phương trượng đại giá quang lâm, xin thứ cho Thiên Ma này không thể thân đón từ xa.

Thiên Minh thiền sư khẽ giơ tay nói :

- Sư đệ, miễn lễ, vị đệ tử này là do vị sư phó nào quản giáo ?

Thiên Ma thiền sư nói :

- Bẩm cáo sư huynh, tên phản đồ này là do Thiết Minh sư diệt, đầu bép trong Hương Tích Trù sơ quán. Thiết Minh sư diệt đã bị tên phản đồ này đánh trọng thương phải cấp cứu.

Thiên Minh chương môn nghe qua, thần sắc trên mặt hơi biến, con mắt như hai luồng điện quét vào mặt thiếu niên áo xám.

Thiếu niên áo xám trông thấy đích thân chương môn thiền sư đến, lập tức trong lòng chấn động, cảm thấy sự việc quá nghiêm trọng, chàng vốn nghĩ mình lỡ tay giết chết bốn vị sư huynh và Thiết Minh hòa thượng, cao lắm là bị giam lỏng mấy năm, bởi vì đêm nay là đêm Trung Thu mở cuộc đại thi đấu khảo duyệt cho toàn tăng nhân tham dự, cứ ba năm một độ, mỗi lần khảo duyệt đều có chuyện lỡ tay làm đổ máu, huống chi mình không hề có ý dùng độc thủ, mà do bốn vị sư huynh cứ hung hăng bức bách người, muốn đem mình vào chỗ chết, mọi người đều tận mắt trông thấy rõ ràng.

Thiếu niên áo xám nghĩ đến đây, lấy lại can đảm, nói rằng :

- Chương môn đại sư minh giám, đệ tử Âu Dương Hải ...

Thiên Ma thiên sư đột nhiên nói với Thiên Minh :

- Chương môn sư huynh, võ công tên phản đồ này do học lén mà thành, tội này đã vi phạm vào luật lệ của môn tự, phạm là những ai không được thầy truyền cho mà lén tự học võ công, nặng thì xử tử, nhẹ thì bứt đứt gân mạch toàn thân, làm cho hấn trở thành suốt đời tàn phế, rồi trục xuất ra khỏi chùa...

Âu Dương Hải nghe những lời này, đầu óc kêu ong ong, như sét nổ giữa trời quang, thần trí kinh hoàng, từ đôi mắt chảy ra hai giọt lệ. Lúc này trong đầu chàng hiện lên một đoạn thân thế thê lương của mình.

Từ nhỏ đã mất cha, không huynh đệ, chỉ có một mẹ già, nhà nghèo xác xơ, bảy năm trước muốn ra ngoài buôn bán, nhưng không biết tại sao mẩu thân lại rung rung nước mắt bảo mình đến Thiếu Lâm Tự học chút võ công, bà nói :

- Cha con là người hiền lành, không có võ công, đi buôn bán ở ngoài bị bọn lưu manh đánh chết...

Cho nên mẩu thân muốn mình học chút võ nghệ phòng thân, về sau ra ngoài mưu sinh, gặp phải bọn cường đạo hoặc côn đồ lưu manh cũng không đến nỗi bị thiệt thòi.

Do đó mới đến Thiếu Lâm Tự rồi lén học võ? ai dè lại xảy ra đại họa tại đây...

Thiên Ma thiên sư ngưng một chút rồi nói :

- Tên phản đồ này, rõ ràng đã lén học tuyệt kỹ Thiếu Lâm Tự. "Đại Lực Kim Cương chương", thuộc vào tội nặng phải xử tử không thể tha thứ, huống chi hấn còn thương hại đến bốn mạng người, lại phạm vào tội khi sư diệt tổ, nghiêm khắc xử tử thì vẫn còn dư tội, kính xin chương môn sư huynh phán quyết.

Âu Dương Hải đột nhiên hét lớn :

- Đệ tử không thể chết, đệ tử không thể chết ! Đại sư, các người từ bi...

Hai đầu gối chàng quì xuống đất, nước mắt như mưa, miệng vẫn kêu la không ngừng.

Thiên Minh thiên sư trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Bản tự trước đến giờ môn qui thâm nghiêm, người này phạm liền mấy tội lớn, khó tránh khỏi được hình phạt.

Âu Dương Hải kêu lớn :

- Đại sư ơi, các người hãy thương cho đệ tử trong nhà còn có mẹ già, sau khi đệ tử chết đi, gia mẫu nhất định đau buồn không muốn sống nữa, mọi người đừng nên xử tử, mọi người đừng nên xử tử đệ tử ...

Chỉ nghe Thiên Ma thiên sư quát rằng :

- Chúng đệ tử Đạt Ma Đường xông lên bắt lấy hấn.

Mười tám người đệ tử Đạt Ma được tập luyện đã có căn cơ, vừa nghe Thiên Ma hạ lệnh lập tức xông ra, bốn phương tám hướng vây chặt lấy Âu Dương Hải vào giữa.

Âu Dương Hải vừa khóc vừa nói :

- Được y bắt tử bệnh, Phật độ hữu duyên nhân, nhân thực vô thác, trí quá năng cải, thiên mạng đại yên, đại sư ới, các người là các đảng có đạo, xin tha thứ lỗi lầm đệ tử.

Nhưng nghe Thiên Ma thiên sư quát rằng :

- Hãy còn chưa động thủ, đợi đến lúc nào ?

Mười tám đệ tử Đạt Ma Đường cùng niệm Phật dần bước xông lên.

Lúc này Âu Dương Hải cảm thấy thương tâm vô cùng, cao giọng nói lớn :

- Mẫu thân ! Người tha thứ cho đứa con bất hiếu này, con không còn có cách nào để hầu hạ suốt năm suốt tháng được nữa rồi.

Mỗi âm vận trong một chữ đều kéo ra rất dài, giống như tiếng đàn ai oán trong đêm trường tịch mịch, làm rung động tâm can của người, khiến người nghe cơ hồ nhỏ lệ, nó thể lương buồn khổ làm sao.

Mười tám đệ tử Đạt Ma Đường tuy chấp pháp như sơn, lòng gang dạ thép, bây giờ cũng thấy bùi ngùi, thân mình hơi ngừng lại một lúc, nhưng sau khi họ hơi ngừng thì lập tức lại xông lên.

Đột nhiên đôi mắt Âu Dương Hải bắn ra tia sáng kinh người, các cơ thịt trên mặt nhăn nhúm đau khô, quát lớn :

- Đứng lại !

Tiếng quát này lớn như sét đánh làm lung bùng lỗ tai mọi người, thật kỳ lạ, quả nhiên mười tám tên đệ tử lại đứng yên như trời trồng.

Thiên Minh, Thiên Ma, hai vị cao thủ Thiếu Lâm đương thời, nghe tiếng hét của chàng sắc mặt đại biến, họ vụt cảm thấy thanh âm sang sảng này có mang một sức mạnh kinh động tâm thần con người, giống như loại võ công ngoại gia thượng thừa Sư Tử Hồng.

Nhưng sắc mặt của họ lập tức trở lại bình thường, bởi vì họ biết môn Sư Tử Hồng này nếu không có mấy mươi năm công lực thì không cách nào tập luyện thành, ngay cả người từ nhỏ đã nhập tự, được thất lão trong Tâm Thiền Đường, võ công tối cao truyền thụ cũng không cách nào luyện được môn nội công thâm hậu này, họ lại hoài nghi lỗ tai của mình có phải nghe lầm chăng?

Âu Dương Hải quát xong giận dữ nói :

- Âu Dương Hải ta khổ câu bi ai muốn thổ huyết ra như vậy các người vẫn không hề động lòng dù rằng ta tự biết tất phải chết nhưng sẽ không dễ dàng cho các người xử tử.

Chàng lại nghiêng răng nói tiếp :

- Ai tránh ra thì sống, ngăn ta thì chết !

Một tiếng thét cao vút tận trời, rung động cả một khoảng không bao la...

Âu Dương Hải như con mãnh hổ vừa xông chuồng, đột nhiên lắc mình nhanh như tên bắn xông đến mười tám đệ tử Đạt Ma Đường.

Các đệ tử Đạt Ma Đường hét :

- Âu Dương Hải, ngươi còn dám chống ư ?

Cùng lúc ba đệ tử Đạt Ma Đường xuất thủ như gió nhất tề chụp lấy vai Âu Dương Hải.

Đôi mắt Âu Dương Hải chói ngời tinh quang, vung tay chém ra một chương.

Một luồng chương phong xé toạc khoảng không đập vào một đệ tử Đạt Ma Đường.

Mười tám tay đệ tử Đạt Ma Đường đều là cao thủ vào hàng chữ Thiết trong Thiếu Lâm Tự, ai nấy đều tự phụ, làm sao họ lại sợ một tên làm bếp được.

Cho nên người đệ tử kia lật cổ tay tiếp chương, nhưng cảm thấy một luồng nội lực rung núi lở non áp thẳng đến, lúc này hấn muốn tránh thì đã không kịp nữa rồi, hự lên một tiếng, cả thân người bị văng lên hơn một trượng.

Cũng đồng thời lúc đó hai người đệ tử ở bên trái phải chụp tới bị Âu Dương Hải búng một chỉ, đá một cước, cả hai té lăn ngay, Âu Dương Hải trong thoáng chốc đánh ngã liền ba tay cao thủ, lập tức lao ra khỏi vòng vây của đệ tử Đạt Ma Đường.

Tình hình này thật sự làm mọi người đều bất ngờ, ra khỏi ngoài dự liệu, một tên làm công nhà bếp mà chỉ vừa nhấc tay một cái đã đánh ngã ba tay cao thủ.

Một chương, một chỉ, một cước của chàng làm cho Thiên Minh, Thiên Ma, hai vị cao tăng trông thấy chột tái mặt. Chẳng những mấy chiêu đó bao hàm tuyệt kỹ Thiếu Lâm Tự mà chiêu thức và sự biến hóa đã đạt đến trình độ thượng thừa.

Một tiếng niệm Phật vang lên, đệ tử La Hán Đường vây vòng ngoài đã tiếp xúc với Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải như con mãnh thú, đôi mắt bắn ra tia hàn quang đầy vẻ oán độc, tay phải vừa tiếp cận đã dùng một chương súc tích toàn lực đánh thẳng vào sáu vị La Hán tăng trước mặt chàng.

Sáu đệ tử La Hán Đường nghe thấy tiếng thỉnh phong kêu rít, giật mình hoảng kinh, thềm nghĩ :

- Công lực người này thật thâm hậu kinh người...

Sáu người đồng thời xoay cổ tay vỗ ra một chương nghênh tiếp.

Đôi bên chương lực vừa va chạm, chấn động đến nỗi Âu Dương Hải hét lên một tiếng, vọt lên cao.

Nhưng chàng ngay lúc tung mình lên không liền bay xéo qua đỉnh đầu các đệ tử La Hán bên cạnh bất ngờ vượt khỏi vòng vây.

Thân thủ của chàng làm chúng tăng hả miệng tròn mắt đứng nhìn.

Hai chân Âu Dương Hải vừa chạm đất liền co giò chạy thật nhanh, không chậm trễ...

Chàng chạy ra ngoài mười mấy trượng, chợt nghe tiếng quát lớn :

- Phản đồ, người chạy được ư ?

Trong bóng cây rậm rạp phóng ra một vị tăng nhân, nhanh chóng phi ra một cước đá vào bụng dưới của Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải vội vã lách người tránh được một cước đá tới của vị tăng nhân kia, đồng thời thi triển "Xuyên Tâm Quyền" từ trước ngực đâm ra. Quyền phong mạnh mẽ kỳ lạ, như dùi non lấp bễ.

Tăng nhân nọ là cao thủ hàng chữ Thiết, biết là lợi hại nên hừ một tiếng nhanh chóng nhảy lùi lại năm thước. Âu Dương Hải lúc này không thể suy nghĩ gì khác, chàng quyết ý đào tẩu cho nên chàng liền triển khai thân người, loang loáng vùn vụt phóng người chạy đi như bay biển. Chàng ở Thiếu Lâm đã được bảy năm, rất thông thuộc những đường ngang ngõ tắt trong chùa cho nên với tốc độ chạy tròn cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã chạy đến bức tường vây bọc xung quanh Thiếu Lâm Tự không xa mấy.

"Keng keng keng keng..." Một hồi chuông dồn dập vang lên.

Một tòa viện thất nho nhỏ bên tường phía tây phóng ra một bóng người áo xám cực nhanh, vụt cái đã tới nơi.

Âu Dương Hải trông thấy thân pháp phóng tới của vị tăng nhân này nhang chóng cùng cực, không khỏi giật mình, liền mượn một thế "Bôn Bao Đài Thoái" phi trở ngược lại một cước vào bụng dưới của vị tăng, tay trái câu lại như cái kéo diêm vào "Tỏa Tâm" huyết của đối phương.

Tăng nhân này võ công cực cao, vừa trảm cổ tay đồng thời lách người đã tránh được một chưởng một cước của Âu Dương Hải, chỉ thấy tay y vừa chạm tới đã cấu trúng gân mạch cổ tay trái của Âu Dương Hải.

Môn Tỏa Long Thủ kỳ ảo tinh diệu này làm Âu Dương Hải giật thót, nói thảm :

- Mạng ta thôi rồi !

Đột nhiên vị tăng này kêu lên một tiếng nói :

- Âu Dương Hải phải không ?

Âu Dương Hải nghe tiếng nhìn ra tăng nhân trước mặt là một lão tăng từ mi, thiện mục, râu trắng dài quá ngực, Âu Dương Hải nước mắt rung rung, run giọng cầu khẩn :

- Lão thiên sư, xin người hãy tha đệ tử ...

Lão tăng râu bạc này là sư huynh của đương kim chủ môn Thiếu Lâm Tự - Thiên Sơn tăng, ông là một vị thần tăng võ công cao nhất trong hàng chữ Thiên của phái Thiếu Lâm, người này đam bạc danh lợi, không muốn đảm nhận chức vị quan trọng của Thiếu Lâm, đơn độc ở tại một tiểu viện, bình thời Âu Dương Hải thường đến đây đánh cờ với ông, cho nên Thiên Sơn tăng rất có thiện cảm với Âu Dương Hải, thậm chí giữa họ còn có một bí mật mà người ngoài không thể biết.

Thiên Sơn tăng nghe tiếng chuông cho đến tiếng hô hoán phía sau, khuôn mặt hiền từ hơi thay đổi, trầm giọng hỏi :

- Âu Dương Hải, ngươi đã phạm vào tội gì ?

Âu Dương Hải thê lương nói :

- Lão thiên sư, đệ tử ... đã lỡ tay giết chết sư huynh, đệ tử cầu xin lão thiên sư hãy cho đệ tử một con đường sống, đệ tử nguyện khắc cốt ghi tâm cả đời không quên.

Dòng lệ chảy tuôn như mưa, giọng nói thê lương của chàng làm cảm động lòng người.

Thiên Sơn tăng đột nhiên quát lớn :

- Nghiệt chương ! Phải chết !

Âu Dương Hải cảm thấy một luồng tiềm lực đẩy thân mình của chàng bay qua tường cao. Đột nhiên một tiếng cười trầm trầm vọng tới, trước mặt chàng đã đứng sững một tăng nhân gầy gò, chính là Thủ Tọa Đạt Ma Đường Thiên Ma thiên sư.

Âu Dương Hải vừa trông thấy liền kinh hãi.

Thiên Ma thiên sư lạnh lùng quát :

- Phản đồ, ngươi có thể chạy được chăng ?

Cùng với tiếng quát, Thiên Ma phát ra một chương đánh tới Âu Dương Hải. Chương phong mạnh ghê gớm, vạch không trung phát ra tiếng gió kinh người.

Âu Dương Hải nhảy ngang vung chương đón đánh.

Nội công của Thiên Ma thiên sư thâm hậu phi thường, Âu Dương Hải tuy tiếp được một chương nhưng người bị chấn động đến độ xáo trộn cả lực phủ ngũ tạng, thân mình bất giác lùi ra sau năm bước.

Ụa lên một tiếng, chàng phun ra một bùm máu tươi, rồi ngồi bệt xuống đất.

Một chương vừa rồi của Thiên Ma thiên sư bao hàm sáu thành công lực, đã tưởng một chương lập tức có thể đánh chết chàng, nào ngờ Âu Dương Hải vẫn không bị đánh chết, lão tăng không khỏi kinh thán. Âu Dương Hải bị chấn động khí huyết muốn trào lên, nội phủ đã bị thương, chàng nghĩ : "Hết rồi ! Hết rồi ! Ân nghĩa Thiên Sơn tăng giúp đỡ cũng không làm mình thoát nạn..."

Thiên Ma thiên sư sau khi sững lại, trên mặt lập tức xuất hiện sát khí, quát:

- Phản đồ, ngươi phải nói cho thật, võ công của ngươi do người nào truyền thụ cho ?

Hiển nhiên ông không tin một gã tiểu tử không thầy lại có thể lén học được thứ võ công kinh người, nên biết đạo lý võ công phải hội đủ ba điều kiện : "Thiên tư, thầy giỏi, thời gian". Dù rằng người đó trời sinh đã khác người, tư chất thông minh nhưng không có lương sư chỉ dẫn thì khó nắm được sự ảo diệu võ công, lại nói người đó có lương sư dạy bảo nhưng với

tuổi đời quá trẻ, coi như vừa lọt lòng đã học võ, thời gian hai mươi năm cũng khó có võ công như thế này được.

Âu Dương Hải cười nhạt nói :

- Ta học lên đây, ông bắt tất phải phí lời nói nhiều.

Thiên Ma thiền sư sắc mặt biến đổi ghê gớm, hai mắt tròn tròn lập tức phi ra một cước đá vào yết hầu Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải khẽ nghiêng đầu tránh được một cước, tay vung ra điểm liên tiếp vào ba đại huyệt trên chân của Thiên Ma thiền sư.

Thiên Ma thiền sư thoáng giật mình, không ngờ chàng biết chiêu Trảm Long Thủ này, cứ như vậy mà nói, chàng đã học được toàn bộ tuyệt kỹ Thiếu Lâm Tự, chẳng lẽ chàng là phân tử của phái khác được sai đến Thiếu Lâm học nghệ ?

Vừa nghĩ đến đây, sát khí nổi lên, dùng một thức "Ngưỡng Quan Thiên Trượng" đảo người ra sau.

Âu Dương Hải chỉ cảm thấy một cơn gió nhẹ nổi lên bên người, Thiên Ma thiền sư đã xoay vòng sang bên trái nhanh như xé gió, Âu Dương Hải vụt đứng lên lật cánh tay vỗ một chưởng.

Thiên Ma thiền sư cười nhạt, liền trầm cổ tay phải xuống điểm vào đại huyệt bên hông Âu Dương Hải.

Vốn Thiên Ma thiền sư muốn đem Âu Dương Hải vào chỗ chết nhưng lúc này ông thay đổi ý định, muốn bắt sống chàng, áp bức hỏi cho ra phái nào sai đến Thiếu Lâm Tự học nghệ. Ông nghĩ :

"Người này nếu không phải đã học võ trước, rồi đến Thiếu Lâm Tự trộm lấy tuyệt kỹ, nhất định sẽ không có công lực nhường ấy.

Thân hình Âu Dương Hải lắc liên ba cái tránh khỏi một cú điểm huyệt này.

Đột nhiên có một thanh âm nhu hòa nói bên tai Âu Dương Hải :

- Âu Dương Hải, ngươi mau lùi đến vách tường, ta giúp ngươi chạy trốn, nếu không thì chưa đến mười chiêu nhất định ngươi sẽ bị bại.

Âu Dương Hải nghe xong giật mình quay đầu ngó xung quanh nhưng chẳng hề có một ai.

Lúc này Thiên Ma thiền sư tung ra vù vù hai chưởng mãnh liệt áp đến, đẩy lùi chàng bốn bước.

Âu Dương Hải biết thanh âm kia là của Thiên Sơn tăng phát ra, Thiên Ma không phát giác, bụng nghĩ chắc là thiền sư dùng môn huyền công tối thượng "Truyền Âm Nhập Mật" để nói, thế là chàng lại lùi một bước, dán chặt cả thân người vào vách tường.

Đột nhiên lại vẳng đến thanh âm "Truyền Âm Nhập Mật" của Thiên Sơn tăng nói :

- Ngươi không nên di động thân mình, ta giúp ngươi đánh lùi ông ta.

Thiên Ma thiền sư thấy chàng lùi đến vách tường, ngầm vận công lực, một chưởng vỗ ra chậm chậm !

Âu Dương Hải biết phía sau không đường chạy, một chưởng này của ông ta đánh xuống mình không thể nào không chết, chàng muốn di động thân mình tránh né, nhưng lại nghĩ đến lời nhắc nhở của Thiên Sơn thiền sư. Chỉ trong tích tắc của một tia chớp...

Âu Dương Hải bỗng cảm thấy huyết "Minh Môn" phía sau lưng có một luồng chảy ấm nóng từ bên tường truyền thẳng vào trong thân thể, bắt giác tinh thần vô cùng phấn chấn.

Một tiếng hét lớn, Âu Dương Hải vung song chưởng mãnh liệt đẩy ra.

Kình lực ngọn chưởng của Thiên Ma thiền sư thật ra không muốn đánh Âu Dương Hải mà chỉ muốn dụ Âu Dương Hải tránh qua bên để biến đổi chiêu thức cầm nã bắt lấy chàng, cho nên kình lực không đến nhanh mà từ từ áp đến. Ai dè đâu Âu Dương Hải lại chẳng thêm di động thân mình, Thiên Ma định biến chưởng thành trả để cầm nã thì song chưởng của Âu Dương Hải phóng ra như gió.

Thiên Ma thiền sư trông thấy kình lực vững mạnh cùng cực áp lên thân người, hoảng hồn vội vã vận đều chân khí vào toàn tay phải đưa ra tiếp chiêu.

"Chát" một tiếng !

Thiên Ma thiền sư hự một tiếng, hai vai rung lên, lùi lại một bước... Trong nháy mắt, thần quang trong đôi mắt ông ta trở nên tán bạc. Ông đứng yên lặng ở đó, hai mắt nhìn Âu Dương Hải không chớp.

Đó là kinh hãi hay là căm hận ?

Âu Dương Hải nhìn chưởng lực vừa qua của ông, rồi thái độ nhìn mình đăm đăm, trong lòng cũng hơi sợ.

Đột nhiên bên người lại văng đến giọng nói Truyền Âm Nhập Mật của Thiên Sơn tăng :

- Người không chạy đi thì còn lúc nào nữa ! Ôi, hôm nay lão tăng làm trái qui phép, giúp đỡ người là đã phạm vào trọng tội của Thiếu Lâm Tự, nhưng nếu bản tăng không mền đã không ngầm giải thích võ công tuyệt kỹ cho người thì đâu có xảy ra chuyện này. Từ nay về sau người phải cẩn thận giữ mình, đệ tử Thiếu Lâm phủ khắp thiên hạ, hành tung của người phải che dấu một chút, đi đi !

Âu Dương Hải trong lòng cảm kích vạn phần. Nghĩ đến mỗi lúc mình trộm học một môn võ công không hiểu rõ, lúc đánh cờ liền thuận mồm thỉnh giáo Thiên Sơn tăng... ý nghĩ còn chưa hết thì ...

Đột nhiên một tiềm lực bên tường xuyên vào, Âu Dương Hải mượn tiềm lực đó tung mình nhảy lên bay vọt đi.

Chàng mượn thế đề khí bay cao hai trượng, lộn mấy vòng trên không lọt ra ngoài bốn trượng, nhanh chóng thi triển khinh công chạy đi như bay như biến...

Thiên Ma thiền sư trông thấy khinh công tuyệt diệu của chàng trong lòng đau đớn vô cùng.

Ông ủa một tiếng, phun ra một bùm máu tươi, thân hình lắc lư nhè nhẹ, hiển nhiên bị thương rất nặng, cơ hồ muốn té bổ nhào.

Âu Dương Hải chạy bán sông bán chết, tuy chàng đã bị thương trong phủ tạng nhưng vẫn chạy rất nhanh, chàng biết nếu không được Thiên Sơn thiên sư tương cứu thì sớm muộn cũng táng mạng trong tay Thiên Ma thiên sư, nếu mà khi bị bắt về Thiếu Lâm Tự nhất định sẽ bị xử tử theo pháp qui.

Nghĩ đến đây, người thiếu niên thân thể thê lương này lại đau đớn gạt nước mắt.

Chàng không hề sợ chết, mà cảm thấy sau khi mình chết thì những năm đoạn thân tàn dài lê thê lấy ai phụng dưỡng mẹ già ?

Trong đầu chàng hiện lên giọng nói hiền từ :

"Con, sau khi con đến Thiếu Lâm Tự, vô luận chuyện khó nào con cũng phải nhẫn nhịn, Âu Dương gia chỉ dựa vào con tiếp tục khói hương thôi, cho nên mạng con trọng yếu hơn tất cả, thực ra gia mẫu không muốn để cho con cực khổ, ôi ... nhưng mà ..."

Âu Dương Hải đột nhiên nói lớn :

- Mẫu thân ơi ! Con không thể chết, con không thể chết, con phải trở về phụng dưỡng tuổi già cho mẫu thân...

*

* *

Đêm khuya núi rừng hoang vu, cây cối thổi xào xạc, tiếng thú kêu vượn hú vắng vắng, thật là cảnh tượng âm u, khủng bố...

Vì chạy trốn nên Âu Dương Hải nào có để ý đến sự âm u khủng bố của hoang sơn, cứ nhắm đường tắt mà đi thật nhanh, ngày đêm đi suốt không nghỉ, qua ba ngày chàng đã đi ra khỏi dãy núi trùng điệp.

Sao thưa trắng tàn, đêm khuya đã hết, Âu Dương Hải trông thấy trước mắt có một thị trấn nhỏ, hơn nữa trong bụng cảm thấy đói vô cùng, chàng chợt nghĩ đến mình chẳng có một xu dính túi, bất giác cứ đứng ngẩn ngơ.

Lúc chàng chạy trốn khỏi Thiếu Lâm Tự, trừ bộ áo vải thô trên người, ngoài ra không có thứ gì khác, lại thêm bốn đêm đi gấp, cái áo vốn đã cũ rồi giờ lại thêm rách nát toi tả.

Âu Dương Hải nghĩ đến thân thể thê lương của mình, bất giác nước mắt lại tuôn rơi.

"Ồi chao !" Chàng khẽ than thở, trông thấy trước mặt không xa lắm có làn khói mỏng vẩn vút bay lên, thế là bèn nhắm làn khói đi đến, chàng nghĩ chuyện đã đến mức này rồi thì đành phải đánh liều đi xin cơm người ta để lót lòng rồi hãy tính.

Chàng nhắm con đường nhỏ, vượt qua một cái gò, rồi xuyên qua một đám rừng, bên ngoài rừng là một dòng suối nhỏ, cầu đá bắc ngang, nước suối trong xanh chảy róc rách.

Bờ bên kia thấp thoáng trong bóng tre có một trang viện.

Khí phái của tòa trang viện này không phải nhỏ, cửa lớn màu đỏ chu hồng, trên cửa là một cặp đầu hổ bằng đồng, miệng ngậm dây xích cửa, ở hai bên hùng cứ một đôi sư tử đá, như tăng thêm vào đó mấy phần oai nghiêm, cỏ thụ xanh tươi um tùm, thấp thoáng một trang viện to lớn.

Nhưng có điều quái lạ, chỉ thấy trang môn đóng chặt, vắng hoe không một bóng người.

Âu Dương Hải bồi hồi đứng trước cổng trang viện, hơi sợ cái không khí này nên không dám đường đột gõ cửa.

Ai ngờ đợi mãi đến lúc mặt trời đã lên cao, đã sắp trưa rồi mà vẫn không thấy có người ra, Âu Dương Hải cứ đứng ngẩn ngơ suy nghĩ, chẳng lẽ đây là ngôi nhà không người ở, nhưng làn khói buổi sáng kia rõ ràng ở trong trang viện này.

Âu Dương Hải ngược nhìn lên thấy tấm biển trên cửa có ghi bốn chữ đồng lớn "Lý gia đại viện", lại thêm bức tường cao vây bọc trang viện màu đen, gợi ra bầu không khí âm u làm cho người xem có đôi phần mất tự chủ.

Âu Dương Hải đợi đã khá lâu, bụng thì sôi lên lục lục, ra đi thì không nỡ, thế là giơ tay gõ cửa nhẹ nhàng, bên trong không có người lên tiếng.

Một lát sau lại gõ hai cái nữa, vẫn không có phản ứng gì, chàng bất giác giơ tay đẩy một cái, không ngờ cửa trang viện không khóa. Cửa viện vừa mở ra, bỗng có một bà lão lom khom xuất hiện ngay trước mắt chàng.

Âu Dương Hải vừa nhìn bất giác giật mình, chỉ thấy bà lão này quái gở không thể tả, thân người cao to nhưng chân thọt lưng gù, mặt nổi đầy mụn nhọt, gân xanh nổi lộ, mũi tẹt môi dày, hàm dưới nhô ra, hai gò má gồ cao, tóc trên đầu thì đỏ quạch rồi bù xòa xuống vai.

Trong tay bà già tóc đỏ cầm một cây gậy đỏ,

Thiếu trang 33, 34, 35, 36, 37, 38

mặc chiếc áo dài màu lam nhạt, kiêu diễm vô cùng.

Mỹ phụ áo lam vẫn y như hai phụ nhân trước, chẳng nói chẳng rằng quan sát Âu Dương Hải từ đầu đến chân, rồi lại nhìn từ dưới lên trên, nhìn đến nổi làm cho hai má chàng đỏ bừng, trong bụng cảm thấy bất an.

Lam y mỹ phụ quan sát chàng một hồi, xong rồi quay ra nói với người thiếu nữ phía sau :

- Truyền chuẩn bị tữu yến !

Nói xong tự tay trình trọng rót trà, ba người phụ nhân ai nấy đều không nói, sáu con mắt dán chặt vào người Âu Dương Hải, làm cho Âu Dương

Hải đứng ngồi không yên, đối diện với ba người phụ nữ phong vận thần bí điểm lệ thì quả thực con tim không cách nào an định được.

Lúc này chàng nghĩ chắc họ làm người, coi mình như người mà họ chờ đợi.

Một tòa trang viện to như thế, những người xuất hiện hết thấy đều là phụ nữ, không thấy một nam nhân nào.

Mà mấy người phụ nữ này đều lạnh lùng, xinh đẹp lộng lẫy mà lại thần bí khó lường, hành động kỳ dị, Âu Dương Hải vừa mới xuất đạo, tâm thần còn bất định, người ta im lặng không nói, chàng cũng không có gì để nói, quả thực chàng cũng không biết nói về cái gì.

Một lát sau, một bàn sơn hào hải vị đã bày xong, chén đũa chỉ có một đôi, ba người phụ nữ dẫn chàng đến ngồi chính giữa, rót rượu ra rồi ai nấy lui trở về nguyên vị, rượu thịt thịnh soạn bày trên bàn rõ ràng chỉ dành cho một mình chàng.

Âu Dương Hải đang đói ngấu, lúc này chẳng hề khách sáo chi, cứ cầm đầu cầm cổ ăn hết chén cơm này đến đĩa thịt khác, ăn uống như rồng nuốt cộp nhai, chỉ một loáng đã sạch sẽ, làm cho ba người phụ nữ phải bật cười.

Âu Dương Hải tuy quần áo rách rưới nhưng mi thanh mục trong sáng, diện mạo tuấn kiệt, thân thể khô vĩ. Chàng vừa mỉm cười làm cho ba người phụ nữ xinh đẹp hơi rung động.

Âu Dương Hải nói :

- Được các đại tẩu chiêu đãi, tại hạ cảm kích vô ngần, thực ha tại hạ có việc phải đi gấp, không tiện lưu lại đây quấy rầy, thôi xin vô cùng cảm tạ.

Âu Dương Hải đã ăn no, tính rời khỏi đây lên đường về nhà, chỉ còn sợ người ta biết được mà ngăn trở thôi.

Lam y phụ nhân nghe xong khẽ cau mày, nhưng lập tức cười lên khanh khách, nói :

- Đường tướng công lời nói văn nhã, xuất khẩu thành chương, thật là một vị anh hào niên thiếu hữu thành, danh mãn giang hồ võ lâm. Nhưng Đường tướng công lâu lắm mới có khởi từ Đông Bắc đến Trung Nguyên, sao chưa gặp qua chủ nhân chúng tôi mà đã đi ?

Âu Dương Hải ngây ra buột miệng kêu lên :

- Chủ nhân các người là ai ?

Chàng vốn cho rằng lam y mỹ phụ chính là chủ nhân nhà họ Lý. Không ngờ nàng vẫn không phải, thế thì chủ nhân của nàng không biết là nhân vật như thế nào ? Họ đã ngộ nhận mình là Đường tướng công gì gì đó, thôi thì dứt khoát, ráng giả mạo cho xong, nhiều lắm là đợi đến lúc Đường tướng công kia đến thì mình đi cũng được.

Âu Dương Hải nghĩ ngợi, rồi nói :

- Đã như thế thì xin các đại tẩu dẫn tại hạ đi gặp quý viện chủ nhân, để bái tạ ân tình chiêu đãi.

Lam y mỹ phụ mỉm cười nói :

- Các hạ chắc đường xa mệt nhọc, phong trần đầy mặt, vậy hãy theo các tiện nữ vào trong rửa mặt thay áo, sớm mai lại tái ngộ chủ nhân chúng tôi. Âu Dương Hải ngó bộ y phục trên người của mình, má hồng đỏ lên, thâm nghị chủ nhân người ta cao quý đến nhường nào, còn mình dáng hình như ăn mày vậy, làm sao có thể bái kiến chủ nhân người ta ? Hơn nữa mình lại muốn lên đường cho mau...

Trong lúc chàng chưa quyết định, lam y mỹ phụ nói với tỳ nữ bên trái :

- Xuân Hồng, muội đi thu xếp Tịch Hồng Hiên, Đường tướng công đêm nay sẽ ở lại đó.

Tỳ nữ tên gọi là Xuân Hồng trả lời :

- Vâng.

Âu Dương Hải vội đáp :

- Được lắm ! Được lắm !

Xuân Hồng nói :

- Chắc tướng công đi nhiều đã mệt rồi, xin hãy nghỉ ngơi một lát đi. Tiểu tỳ bên ngoài sảnh, có chuyện gì cứ gọi.

Âu Dương Hải thấy nàng ăn nói văn nhã, giọng nói trong trẻo dịu dàng, bèn trộm nhìn nàng thử xem, Xuân Hồng tuổi chừng mười lăm mười sáu, rất xinh xắn đáng yêu, mặt mũi thông tuệ, chàng buột miệng khen :

- Trịnh Gia thơ tỳ, khởi hoàng đa hương ?

Nguồn gốc của câu nói này là của nhà đại nho thời Đông Hán Trịnh Huyền Gia. Những người tỳ nữ của ông đều có học, hậu thế xưng là thơ tỳ.

Chỉ thấy Xuân Hồng nhoẻn cười nói :

- Tiểu tỳ sao dám sánh với tỳ nữ của Trịnh Huyền Gia ?

Âu Dương Hải kinh ngạc, một cô tỳ nữ nhỏ bé này lại có thể hiểu được lời của mình nói, từ đó có thể biết chủ nhân của nàng ra sao.

Âu Dương Hải nhìn nàng như dò hỏi nói :

- Xuân Hồng thư thư, không biết chủ nhân của cô xưng hô như thế nào ?

Xuân Hồng hơi biến sắc, nàng ngược đôi mắt nhìn Âu Dương Hải, muốn nói rồi lại thôi, khẽ thở dài một tiếng rồi lập tức đi ra.

Âu Dương Hải thấy hành động của nàng kỳ lạ như vậy, chàng đứng lặng yên thở dài, tự nhủ lấy làm đáng tiếc.

Tuy Âu Dương Hải cảm thấy Lý gia đại viện này có hơi khác thường, nhưng chàng cũng liêu ở lại ngủ một đêm, đợi đến ngày mai thì khe khẽ chuồn đi là xong, dính đến chuyện nhà người ta làm gì cho thêm mệt.

Bỗng cô nữ tỳ Xuân Hồng bước nhanh đến nói nhỏ :

- Tướng công, tại sao ông lại lặn lội đến nơi nguy hiểm này ? Chẳng lẽ ông không biết Lý gia đại viện này đã không phải là "Nhất cung, nhị viện, tam bang" lừng danh thiên hạ ngày nào hay sao ?

Âu Dương Hải nghe xong ngẩn ngơ, nhất thời không nói được gì cả.

Xuân Hồng lại nói :

- Tướng công, tuy ông võ công cái thế, nhưng tuyệt không cách nào địch nổi tiểu thư nhà ta đâu...

Nàng nói đến đây chợt im bặt, lại quay mình đi ra ngoài sảnh.

Âu Dương Hải muốn kêu nàng hỏi cho rõ nhưng thấy nàng đi ra, mặt có vẻ khẩn trương nên lại thôi. Một bầu không khí âm u, khủng bố đè nặng lên người Âu Dương Hải.

Người trẻ tuổi luôn là người đầy dẫy sự hiếu kỳ, tuy biết rõ sự tình không phải đơn thuần, nhưng chàng lại muốn nán lại một đêm xem thử tiểu thư nhà này là ai, là nhân vật gì.

Xuân Hồng đi ra xong, tuy lại trở vào một lần nữa nhưng trừ lúc nàng đưa cơm tới nói mấy câu ra thì không nói gì thêm nữa.

Âu Dương Hải thấy mặt nàng có vẻ bất an cũng không tiện hỏi nàng chuyện trong nhà họ Lý, chàng ở tại Tịch Hồng Hiên chỉ có Xuân Hồng ở bên cạnh, ngoài ra ba người tỳ nữ và ba người phụ nữ xinh đẹp căn bản không thấy đâu cả, cả một khu viện âm u tịch mịch đáng sợ.

Trời chiều ngả bóng về tây, màn đêm dần buông, các ngọn đèn vừa thấp sáng.

Đột nhiên có tiếng bước chân nhẹ nhàng. Âu Dương Hải thầm nghĩ chắc là cô tỳ nữ Xuân Hồng lại đến, nào ngờ bóng người vụt hiện, một thanh âm êm dịu cất lên :

- Đường công tử, hãy còn chưa ngủ ư ?

Người mỹ phụ áo lam xinh đẹp đó đã ở trước mặt chàng.

Âu Dương Hải đang ngồi trầm tư trước cửa sổ, nghe tiếng lập tức nghinh thân đứng dậy, nói :

- Phu nhân có điều chi dạy bảo ?

Lá y mỹ phụ đột nhiên trầm sắc mặt nói :

- Đường tướng công, ta có lời muốn nói.

Giọng nói hơi ngừng rồi lại tiếp :

- Đường tướng công, ông là người có danh vọng trong võ lâm thiên hạ.

Đường phủ đại viện thiêu viện chủ "Nhất cung, nhị viện,

thiếu trang 49, 50

hiếu kỳ lại nổi lên, muốn ở lại đây xem xét ra sao, đương lúc chàng nghĩ ngợi lung tung chưa đi vào giấc ngủ thì ...

Đột nhiên một tiếng kêu thảm thiết vang ra ...

Đêm khuya thanh vắng, tiếng kêu thảm thiết này vô cùng chói tai, kinh tâm.

Âu Dương Hải giật mình, xuống giường khe khẽ đến trước cửa sổ, màn đêm lạnh như nước ao tù, tiếng kêu thảm thiết đi qua không gian lại hồi phục sự yên tĩnh vốn có của nó. Nhưng một bầu không khí âm u ghê rợn

lại cứ áp lên người Âu Dương Hải, bởi tiếng kêu đó rõ ràng là tiếng kêu của một người sắp rơi vào cái chết khủng khiếp.

Hiển nhiên trong đại viện âm u quái dị của Lý gia đã có một người chết, nhưng không biết người đó là ai ? Bởi vì chàng biết trong đại viện của Lý gia không có một nam nhân nào, mà phân tích tiếng kêu thì người chết là một nam nhân.

Âu Dương Hải đứng lặng yên suy nghĩ một hồi lâu rồi đột nhiên dùng Long Phi Thức vọt ra cửa sổ, chàng lộn người một cái rất nhanh bay lên mái nhà, ngón khinh công thi triển này của chàng đích xác gọn gàng, lanh lẹ không thể tả, cao thủ bậc nhất trong giang hồ bất quá cũng như vậy. Âu Dương Hải lên mái nhà rồi lập tức nằm phục xuống không nhúc nhích, hai mắt quét ra xung quanh như điện, điều kỳ quái là đại viện Lý gia vẫn yên tĩnh, dường như trong viện không có ai nghe thấy tiếng kêu...

Thông minh cơ trí như Âu Dương Hải vừa nhìn qua lập tức cảm thấy những bí hiểm trên giang hồ chập chùng đầy dẫy như mây như sóng, thần bí khó lường ghê gớm, ở tình cảnh này làm sao chàng không cảm thấy kinh khủng cho được.

Bỗng, một bóng người từ cái sân đối diện bay qua không một tiếng động, khinh công tuyệt diệu, người đó chợt dừng lại trước Tịch Hồng Hiên.

Âu Dương Hải quan sát người đó, tuổi chừng trên dưới hai mươi bốn, mình mặc áo dài màu lam, thắt đai lưng trắng bỏ rũ, chân đi phán hài, lưng hồ eo vượn, mặt như trăng tròn, răng trắng môi đỏ, tay cầm cây quạt Cương Cốt Chiết Phiến, anh khí bức người, bất giác khen thầm :
"Thật là một nhân vật anh tuấn".

Lam y thiếu niên nọ chăm chú nhìn vào trong Tịch Hồng Hiên, đột nhiên chuyển thân một vòng, cây quạt Cương Cốt Chiết Phiến trong tay vẩy ra ba bốn cái rồi lại trở về nguyên vị.

Âu Dương Hải khẽ cau mày, không biết vì sao hắn lại xuất ra động tác đó, vừa nghĩ xong ...

Bịch, bịch, bịch ... trong bóng tối của cây cột góc nhà, đột nhiên có mấy bóng người té lăn ra.

Âu Dương Hải vô cùng kinh ngạc, hóa ra trong cây quạt của lam y thiếu niên có giấu vô số ám khí kịch độc, chính trong lúc chàng ta xoay vòng bắn ám khí đã nhẹ nhàng giết chết bốn người.

Chỉ một thủ pháp kinh người vừa tung ra đã bao hàm công lực, kinh nghiệm, bịp bợm, tàn độc, Âu Dương Hải đủ thấy lam y thiếu niên này có tâm hồn đáng sợ vô cùng.

Một tiếng "hừ" lạnh như băng đá, trong bóng cây chậm chậm đi ra một người áo đen, trừ hai con mắt loang loáng, toàn thân đều là một màu đen sì.

Lam y thiếu niên nhìn người áo đen, khi người đó còn cách ngoài một trượng...

Lam y thiếu niên cười nhạt, cây Cương Cốt Thiết Phiến trong tay phát ra nhanh chóng.

Lúc này Âu Dương Hải trông thấy rất rõ, chàng thấy lam y thiếu niên phát quạt, ba đạo kim quang mảnh như sợi lông vọt bắn ra. Người áo đen như đã đề phòng, thấy cây quạt của lam y thiếu niên vừa động liền hoành bộ tránh qua, thuận thế đảo người, bàn tay phải chụp lấy cổ tay thiếu niên áo lam như chớp.

Lam y thiếu niên trầm cổ tay phải, tay trái thò vô bụng lấy ra một thanh đoản kiếm tinh quang lạng lẽ chọt đâm thẳng ra.

Dường như gã biết đây là một đường kiếm thông thường, khó mà làm bị thương được người áo đen, do đó thanh đoản kiếm đâm ra nửa đường liền đổi thế kiếm. Người áo đen rõ là một người thân thủ cực kỳ lanh lẹ, vừa trông thấy thế kiếm đâm, lập tức lùi ra sau né tránh.

Lam y thiếu niên cười nhạt, nói :

- Người né giỏi lắm a !

Người áo đen nói lạnh lùng :

- Các hạ tự vào trong đại viện Lý gia, vừa giờ tay đã giết hơn mấy mạng người, nhất định là nhân vật tên tuổi.

Hiển nhiên người áo đen cảm thấy kinh ngạc vô cùng, không ngờ lại có một cao thủ võ công trác tuyệt như thế.

Âu Dương Hải thấy kinh nghi vạn phần, lúc này trông rõ thân phận hai người, không ngờ trong Lý gia đại viện trông ra chẳng có lấy một nửa nam nhân nào, không chút phòng bị, kỳ thực cảnh vệ nghiêm mật, cao thủ bàng bạc như mây, mà họ sớm đã bày bố phục kích, ngầm giám thị mọi hành động của mình tại Tịch Hồng Hiên.

Lam y thiếu niên cười nói :

- Người muốn biết danh tánh của ta thì đến điện Diêm La lật sổ sinh tử ra xem đi.

Miệng vừa nói, đoản kiếm đâm nhanh ra, nhắm vào trước ngực của người áo đen.

Người áo đen thấy gã tấn công, tay phải vung lên chém tới một chưởng, người thì vọt sang trái.

Ái ngờ chân chạm đất chưa kịp vững, đoản kiếm của lam y thiếu niên lại đâm tới trước ngực, người áo đen bất giác giật mình, thân mình chuyển động liên liền, song chưởng giao nhau đánh ra.

Lam y thiếu niên dưới chưởng phong của đôi phương vẫn khéo léo di bộ chuyển vị, đoản kiếm trong tay như nam châm hút sắt, thủy chung vẫn chỉ ngay ngực người áo đen khít khao.

Người áo đen vừa kinh ngạc vừa giận dữ, song chưởng liên hoàn trong chốc lát đánh ra mười hai chưởng, biến đổi mười bảy vị trí nhưng vẫn không cách nào tránh khỏi chiêu kiếm quái dị của thiếu niên áo lam.

Âu Dương Hải thấy vậy sợ thẳm, cảm thấy thanh kiếm của lam y thiếu niên mềm mại như vật không xương, tùy hành chi ảnh, huy chi bất khứ, chàng tự đánh giá nếu thiếu niên áo lam dùng chiêu kiếm này đối phó với mình, thì chỉ có thức "Đông Hải Bát Long" của phái Thiếu Lâm mới có thể trị được thế kiếm đối phương.

Rồi trong chớp mắt, cây quạt này giờ không động của thiếu niên áo lam đã từ từ nâng lên nhắm thẳng vào người áo đen, lạnh lùng nói :

- Dù ngươi có thể tránh được thanh kiếm phụ cốt của ta, nhưng ngươi khó mà tránh được mười mấy món ám khí của cây Đoạt Hồn Phiến này.

Người áo đen dường như biết mình khó thoát khỏi nên thân hình bất động. Đột nhiên một giọng nói lạnh như băng giá cất lên :

- Thế nhưng các hạ đang trong vòng vây tàn tâng lớp lớp như vậy, lại tự tin có thể rời khỏi Lý gia đại viện sao ?

Âu Dương Hải ngó ra, giật mình khi thấy xung quanh Tịch Hồng Hiên đã có mười mấy người áo đen đứng đó, trong tay mỗi người đều cầm một cây "Tam Giác Xoa" hình chim ưng, ai nấy đều chít vải đen che mặt.

Đoàn kiếm và cây quạt của thiếu niên áo lam vẫn không rời khỏi trước ngực người áo đen, khẽ đảo mắt nhìn xung quanh cười nhạt nói :

- Những người này chắc là Hắc Ưng đội, vậy thì ngươi là Hắc Ưng phụ nhân rồi.

Một phụ nhân áo đen trong đám vụt bước tới nhẹ nhàng, hừ một tiếng, nói:

- Các hạ đã nói ra được thân phận của bọn ta, vậy các hạ có biết điều qui của tổ chức bọn ta không ?

Thiếu niên áo lam cười ha hả nói :

- Hề võ lâm nhân sĩ nào trên giang hồ muốn hiểu rõ thân phận các người tất phải chết, trước giờ không ai chạy thoát.

Mỹ phụ áo đen lạnh lùng nói :

- Ngươi đã biết như thế sao không sớm chết đi cho rồi ?

Thiếu niên áo lam gầm lên giận dữ, đảo người tay vung quạt tấn công, một tiếng "hự" vang lên, người áo đen đã lăn ra đất chết tốt.

Phụ nhân áo đen nhướng đôi mày liễu, quát to một tiếng, lắc mình lướt tới, động tác nhanh không thể tả, tay trái vỗ thẳng lên vai thiếu niên áo lam.

Thiếu niên áo lam khẽ đảo vai, đoàn kiếm vạch ra một luồng hàn quang điểm nhanh vào yếu huyệt "Hương Kiên" của phụ nhân áo đen.

Phụ nhân áo đen co tay lại, không tránh không né, năm ngón tay như câu móc chụp lấy huyệt mạch cổ tay của thiếu niên áo lam.

Âu Dương Hải trên nóc nhà trông thấy kinh hãi dị thường, không ngờ phụ nhân áo đen lại là một cao thủ võ công cực cao, thì thấy nàng ta không quay đầu, thân không chuyển động nhưng chỉ dựa vào thính giác tấn

công, nhận huyết cầm nã chuẩn xác vô cùng. Thiếu niên áo lam dạt kiếm trầm cổ tay thoáng chốc lùi ra sau năm thước, găm gù nói :

- Vài chiêu giao thủ, quả nhiên võ công Hắc Ưng phu nhân thật là bất phàm, ngày sau sẽ lại xin lĩnh giáo...

Phụ nhân áo đen tấn công không trúng, bình bộ bước nhanh tới, lam y thiếu niên không để cho nàng xuất thủ, cười ha hả nói :

- Lý gia đại viện ở Chu Tiên trấn đây quân hùng tụ tập, long bàn hổ cứ, sát cơ đây đây, chậm thì bảy ngày, sớm thì ba ngày tại hạ sẽ lại bái phỏng chủ nhân.

Nói xong hần vọt xông vào Tịch Hồng Hiên.

Bốn người áo đen trấn giữ ở đây vùng xoa đám tới.

Thiếu niên áo lam vùng chân phóng tới, chiếc quạt liên tiếp vẩy ra, phập, phập, phập, bốn người áo đen đã liên tiếp trúng độc châm chết tươi không kêu một tiếng.

Thiếu niên áo lam quạt mạnh đôi tay người đã bay thẳng lên mái nhà, xông thẳng đến chỗ Âu Dương Hải ẩn nấp.

Âu Dương Hải náu mình không kịp, chỉ trong nháy mắt gió nhẹ vi vu, ba mũi độc châm vàng chói lao thẳng vào mặt Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải biết rằng độc châm lợi hại vô cùng, tay trái chàng tiếp nhẹ vào mái ngói, bay xéo ra ba thước.

Thiếu niên áo lam kêu "ý" một tiếng, người đã vọt tới, tay trái đâm nhanh một kiếm nhưng không đâm trúng, tay phải vùng quạt vồ ra liền.

Hắn đã biết người trước mặt này võ công cao cường, cho nên có ý muốn giết chết đi, cây quạt của hắn tung ra bủa thành công lực.

Âu Dương Hải tránh được một kiếm, thấy cây quạt kinh lực dữ dội, vội phát tay, trảo tiếp liền cây quạt của thiếu niên áo lam.

Hai người đối kháng một chiêu, Âu Dương Hải cảm thấy thân người chấn động, thiếu niên áo lam bất giác cũng lùi ra sau một bước.

Mấy chiêu động thủ vừa rồi của hai người mau như điện xẹt.

Những phụ nhân áo đen đưa mắt nhìn trận đấu mau lẹ này, tuy chỉ giao tiếp hai chiêu nhưng đã làm cho người ta hoa mắt.

Bỗng nghe phụ nhân áo đen kêu lên :

- Đường tướng công giữ hần lại !

Thiếu niên áo lam nghe thấy giật mình, đôi mắt nhìn Âu Dương Hải từ trên xuống dưới một lượt rất nhanh, đột nhiên ngừng mắt nhìn lên trời cười ha hả một tràng, cây quạt trong tay phát ra hai tiếng vù vù, tung ra hai đạo kinh phong dữ dội nhắm vào phụ nhân áo đen nhảy lên nóc nhà.

Phụ nhân áo đen đầu ngón chân còn chưa đứng vững, kinh phong của cây quạt đã tới nơi, chỉ thấy nàng lắc vai tung cả người bay lên ba thước tránh khỏi hai đạo kinh lực. Thiếu niên áo lam nhân lúc ấy tung mình bay qua mái nhà khác, thân hình đã mất hý trong đêm tối.

Âu Dương Hải đưa tay trái đỡ tay phải đau tê dại, ngẩng nhìn trời đêm đầy sao lấp lánh, thở dài một tiếng, miệng tuy không nói gì nhưng trong lòng lại cảm khái vô cùng.

Âu Dương Hải im lặng hồi lâu, đến khi chàng quay lại nhìn, phụ nhân áo đen và những người áo đen khác đã đi khỏi từ lúc nào rồi.

Chàng khẽ nhảy xuống, đi vào trong hiên, sắc trời đã sang canh tư.

Trong bụng Âu Dương Hải luôn nghĩ đến người chuyện vừa rồi, nhưng cảm thấy trong đó rối rắm phức tạp, không mò ra được điểm nào, bất giác than thầm : "Trên giang hồ thật là quái lạ khó lường".

Chàng thiêm thiếp ngủ đi lúc nào không hay, mãi cho đến mặt trời sáng bạch mới dậy, trên bàn đã có bày sẵn đồ ăn và nước rửa mặt. Âu Dương Hải chớp mắt nhìn, những thức ăn này cực kỳ thịnh soạn, một tô miến gà, một đĩa thịt đùi chim câu quay, bình nhỏ màu xanh đựng nước tương. Mùi thơm của thịt và miếng xông thẳng vào mũi. Âu Dương Hải cũng không khách sáo, rửa mặt xong xuôi lập tức ngồi ăn một mình, kỳ lạ là đã nửa ngày rồi mà vẫn không có một tỳ nữ nào tới.

Lúc này bóng mặt trời hơi dịch về tây, Âu Dương Hải chậm bước ra khỏi hiên, đứng dưới cây cối hoa cỏ bồi hồi một lúc, tuy những cây hoa đó đều đã rơi rụng không còn sinh khí nhưng vẫn có thể khơi dậy dòng suy nghĩ vô bờ bến của con người.

Chàng đang thơ thần, bỗng tỳ nữ Xuân Hồng vội vã đi tới, kêu rằng :

- Tướng công, phu nhân chúng tôi có lời nói với ông.

Một lát sau, một tiếng vòng keur leng keng, trong hành lang đi ra một người phụ nhân áo lam dung nhan kiều diễm, nàng khoan thai đi tới, mỉm cười với Âu Dương Hải, nói :

- Tướng công, đợi đã lâu nhỉ ?

Âu Dương Hải mời nàng vào sảnh, lam y mỹ phụ vẫy tay bảo Xuân Hồng lui ra.

Âu Dương Hải mỉm cười nói :

- Không biết phu nhân có điều chi chỉ dạy, tại hạ xin cung kính lắng nghe. Lam y mỹ phụ nhân bỗng đứng lên, chậm chậm đưa tay vuốt tóc mai, yếu điệu nói :

- Tôi qua xảy ra chuyện đó làm kinh động tướng công, thiếp đến đây xin lỗi.

Âu Dương Hải thấy nàng cung thân kính trọng, thất kinh vội đáp :

- Đâu có... đâu có ...

Câu nói còn chưa dứt, Âu Dương Hải đã thấy một ngón tay trắng nuốt như bạch ngọc điểm thẳng vào mình.

Âu Dương Hải giật mình thất kinh vội vã dùng tay trái xử ra tuyệt kỹ

Thiếu Lâm Trảm Long Thủ đánh vào mạch môn cổ tay nàng.

Lam y mỹ phụ khẽ dời gót sen, lách mình tránh qua, tiếp đó khẽ cười nhạt, nói :

- Đây là Thiếu Lâm tuyệt kỹ Trảm Long Thủ.

Tiếng cười đó như hoàng oanh líu lo, châu rơi ngọc chuyển, càng thêm mấy phần xinh đẹp thướt tha. Âu Dương Hải cứ ngây ra nhìn. Nhưng lam y mỹ phụ đã lật tay phát tay áo muốn chụp lấy cổ tay của Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải hét hồn, cảm thấy một luồng nhu kinh lạnh lẽo từ trong tay áo nàng xông qua mãnh liệt. Vội vã trầm chân khí tại đan điền, vận kinh lực lật cổ tay lùi lại một bước, trầm giọng quát :

- Phu nhân nếu không dừng tay, xin tha thứ cho tại hạ vô lễ.

Lam y mỹ phụ cười nói :

- Quả nhiên lại là võ công của Thiếu Lâm, cường lực cương mãnh lắm.

Đột nhiên, bóng lam vụt chớp, nàng lại lướt đến bên người Âu Dương Hải, tay phải tung ra ngũ chỉ thảo, chân trái co lên, da thịt trắng ngần, đá ra một cước.

Âu Dương Hải chuyển ngang sang nửa bước tránh khỏi một thảo, ánh mắt trông thấy đôi chân trắng như tuyết bạch, mày khẽ cau lại, vận chân khí, hai ngón tay trở và giữa chập lại dùng chiêu "Họa Long Điểm Nhân" điểm vào "Ứng Trung" huyệt trên chân của thiếu phụ.

Lam y mỹ phụ né người, một cánh tay nhanh chóng tung ra điểm vào bụng dưới của Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải nhả đôi lông mày lưỡi kiếm, xuất ra một chiêu "Bình Huy Ngũ Huyền".

Lam y mỹ phụ đã xoay eo dịch chuyển ea năm bước, thân pháp kỳ lạ, phiêu hốt khinh linh, chẳng những tránh khỏi thế công của Âu Dương Hải mà người đã áp sát bên mình.

Đây là trận đấu kinh tâm động phách, tại tiểu sảnh chật hẹp này cận chiến, tuy Âu Dương Hải thi triển hết sở học, lúc chưởng lúc chỉ, điểm huyệt, chặt chém, phòng thủ môn hộ mười phần nghiêm cẩn, nhưng kinh nghiệm đối địch của chàng không đủ, dần dần bị bức rơi vào thế hạ phong. Trong chốc lát, hai người đã giao đấu hơn ba mươi chiêu.

Lam y mỹ phụ càng đánh càng ngạc nhiên, nàng không ngờ giang hồ võ lâm lại nảy ra một vị cao thủ như vậy mà trông thấy chưởng thế của chàng ta rất hùng hậu, càng đánh càng dũng mãnh.

Bình sinh nàng hiếm khi gặp kinh địch, lần này nàng thật sự giận dữ, song chưởng mềm mại triển khai môn Âm Phong Chương bộ giang hồ.

Âu Dương Hải chỉ cảm thấy mỗi lần nàng phát ra một chưởng, chủ vị xung quanh càng lạnh lẽo thêm, sau mấy mươi chiêu, người nàng như đặt trong hàn quang băng tuyết lạnh.

Một mặt chàng phải vận công kháng cự cái lạnh buốt, một mặt phá giải chiêu thức kỳ quái của lam y mỹ phụ, sự vận dụng chưởng chỉ hơi chậm lại, không dũng mãnh như hồi nãy nữa.

Âu Dương Hải tung ra một luồng chưởng cương mãnh, lùi ra sau ba bước quát rằng :

- Dừng tay, ta có lời muốn nói.

Lam y mỹ phụ quả nhiên dừng hẳn lại, cất giọng cười nói :

- Sao, ông chịu thua rồi ?

Trong đầu Âu Dương Hải nóng bừng bừng, cười nhạt một tiếng nói :

- Ta vẫn chưa bại dưới tay của phu nhân làm sao mà chịu thua, nếu muốn tỷ thí, chúng ta hãy ra ngoài đấu ba trăm hiệp.

Lam y mỹ phụ nghe xong cười khanh khách nói :

- Thật là người háo thắng, chúng ta không phải tỷ thí nữa, ta hỏi ông, ông phải thành thực trả lời.

Âu Dương Hải nói :

- Phu nhân có gì cứ nói hết ra đi.

Lam y mỹ phụ nhẹ chuyển gót sen đến bên chiếc ghế, nhẹ nhàng ngồi xuống, khẽ sửa sang lại mái tóc, cười hỏi :

- Tướng công, tôn tính đại danh thế nào ?

Âu Dương Hải giật mình, quả nhiên nàng đã thấy được mình không phải là thiếu viện chủ của Đông Bắc Đường gia gì gì đó, thực ra mình cũng không hề mạo xưng người khác, nói ra thì có ngại gì, thế là cất giọng nói :

- Tại hạ phúc tính Âu Dương, đơn danh Hải.

Lam y mỹ phụ cau mày, bởi vì cái tên này chưa hề nghe thấy trong chốn giang hồ võ lâm, nàng lại hỏi rằng :

- Âu Dương tướng công, chắc ông mới xuất đạo không lâu nhỉ ? Có thể nói cho biết lai lịch của sư phụ thế nào ?

Âu Dương Hải lạnh nhạt nói :

- Không phải phu nhân đã thấy được lai lịch võ công của tại hạ rồi sao ? Hà tất phải nói nhiều, thực ra nói cho phu nhân nghe cũng chẳng hề gì, tại hạ là phản đồ của Thiếu Lâm.

Lam y mỹ phụ nghe xong nghĩ bụng :

"Người này thân thủ bất phạm, lúc này mình đang muốn xử dụng hắn, võ công của hắn trong tương lai nhất định là hảo thủ võ lâm, nếu như thu phục được hắn thì thật là may mắn".

Cuối cùng, nàng làm bộ kinh ngạc nói :

- Thiếu Lâm phản đồ, ta nghĩ là không phải !

Miệng nàng tuy nói vậy, nhưng ngữ âm lại nhu hòa.

Âu Dương Hải lại hừ một tiếng, nói :

- Tại hạ vốn không biết Lý gia đại viện, Đường gia đại viện gì hết, các ngươi lại có mưu mô gì ? Hừ, nói thực với phu nhân, tính tại hạ vốn không muốn dính vào chuyện thị phi của giang hồ võ lâm.

Lam y mỹ phụ cười nói :

- Ta không tin sự việc đâu có tình cờ như vậy được. Ta hỏi ông : Ông có mưu kế gì với bốn viện, chỉ cần nói thực ra, tiểu thư chúng tôi nhất định sẽ khoan thứ cho ông.

Âu Dương Hải bỗng ngẩng đầu lên cười sảng sặc, nói :

- Khoan thứ ! Sao ta lại phải để cho người khoan thứ ? Hừ, hừ ! Nói ra cũng không sợ phu nhân cười, hôm qua ta đến chỗ này của các người, định bụng xin cơm để ăn, không ngờ các người nhận lầm ta là thiếu viện chủ Đường gia đại viện. Ha ha, buồn cười ời là buồn cười, ta thật sự phải đa tạ sự chiêu đãi của các người.

Lam y mỹ phụ nói thầm :

"Hóa ra là một tên khố rách áo ôm, cùng đường mặt lộ, người này nếu không có cách nào thâm được hắc thì thật vô cùng đáng tiếc".

Thế là nàng bèn nói :

- Âu Dương tướng công, tiện thiếp có ... chuyện muốn nói với ông, không biết nói có được không ?

Âu Dương Hải mỉm cười nói :

- Có phải phu nhân muốn lưu giữ ta lại, hoặc là bảo ta gia nhập vào ...

Lam y mỹ phụ giật mình, nghĩ :

"Thật là người thông minh, hắc lại biết được tâm ý của mình".

Nghĩ xong nàng cười nói :

- Âu Dương tướng công thông minh vô cùng, thật là chỉ nghe nói, nhìn mặt mà biết được gan ruột người ta.

Âu Dương Hải bỗng trầm sắc mặt, lạnh lùng nói :

- Tại hạ đã nói rồi, tại hạ không màng chuyện thị phi giang hồ, dù cho bạc vàng lễ lộc, tại hạ cũng không giúp sức cho chủ nhân các người.

Lam y mỹ phụ nghe xong hơi thất vọng, nhưng vẫn cười nói :

- Âu Dương tướng công, không phải là ta khen ông, nhưng với trình độ võ công của ông, không đến ba năm trong giang hồ ông nhất định là một cường môn võ lâm, nếu ông cứ "Đam bạc danh lợi" xem thường lời nói của chúng tôi thì thật là đáng tiếc, đáng tiếc.

Âu Dương Hải nói lớn :

- Đáng tiếc cái gì ? Chẳng lẽ không đi lại xông pha trên giang hồ tạo danh lập lợi thì phí cả một đời sao ? Theo sự suy nghĩ của các người, lộ vẻ anh hùng, giết người phóng hỏa thì mới là đúng đắn hả ?

Lam y mỹ phụ cười nói :

- Người ta thường nói : Nam nhi chí tại bốn phương, hùng tâm vạn trượng, bàng trình vạn lý, cái người chí khí bạc nhược như ông may mà được ơn dưỡng dục của cha mẹ, tú tài nằm mơ chờ đợi bằng vàng đề tên, đỗ trúng trạng nguyên...

Âu Dương Hải nhướn mày, giận dữ nói :

- Phu nhân nói ta chí khí bạc nhược ?

Lam y mỹ phụ nói cố ý :

- Không sai, với cách nghĩ như ông, đời nào sẽ chiỵ nổi danh được !

Âu Dương Hải quát :

- Với cách cầm giữ người của các người mới là nổi danh hay sao ?

Lam y mỹ phụ nghe xong biến sắc, mày liễu cau lại, sát khí hiện ra.

Âu Dương Hải đột nhiên cảm thấy mình hơi quá đáng, khẽ than rằng :

- Xin lỗi, xin tha thứ cho tại hạ nhất thời xung động, nói không lựa lời, ôi ... cảm tình khoản đãi chi ân, ngày sau Âu Dương Hải này phải báo đáp, vì tại hạ còn có việc khác phải rời khỏi đây ngay, xin phụ nữ chuyển lời cảm ơn của tại hạ tới quý chủ nhân.

Lam y mỹ phụ khẽ nói :

- Ông đã không muốn gia nhập, ta cũng không cưỡng ép, nhưng bèo nước tương phùng chắc là có duyên, nếu phải đi thì bắt tất ngay lúc này, nếu ông không ngại, canh ba đêm nay bày rượu tiễn hành, chủ nhân bọn ta rất muốn gặp ông.

Âu Dương Hải giật mình nói thẳm :

"Mình đã lưu lại một đêm rồi, lưu lại thêm một đêm nữa cũng không sao. Không biết chủ nhân của cô ta là nhân vật gì mà có thể chỉ huy nhiều cao thủ như vậy ?"

Lam y mỹ phụ đã biết chàng đã muốn lưu lại, thế là đứng lên nói :

- Một lời đã định rồi, canh ba với tiếng đàn cầm làm chuẩn, chúng ta tương kiến, tiện thiếp tạm thời cáo từ đây.

Nói xong, thông thả ra khỏi sảnh, Âu Dương Hải ngẩn ngơ ngó theo nàng, bên tai lại nổi lên tiếng nói của nàng :

"Nam nhi chí tại bốn phương ... Người chí khí bạc nhược như vậy ... "

Đột nhiên chàng lâm bẳm nói :

- Phải rồi, từ nhỏ ta sinh trưởng trong một gia đình nghèo khổ, cho nên tất cả những gì trong tương lai thực sự không dám mơ ước cao xa, chỉ nguyện cả đời sống một cách bình thường, phụng dưỡng mẹ già, lấy vợ nuôi con là đủ rồi. Ôi...

Chàng khẽ than thở một mình.

Thực ra, Âu Dương Hải đâu biết thân thế của mình. Nếu biết thì chàng sẽ không có sự suy nghĩ bi quan như thế, mà chàng sẽ đau khổ không muốn sống thêm nữa.

*

* *

Trăng thu, sao mờ ảo, ánh sao lơ mờ chiếu rọi, đêm đầy dẫy thần bí.

Lý gia đại viện vẫn âm u, ghê rợn.

Bỗng một tiếng đàn cầm xa xăm từ khoảng không theo gió bay tới Tịch Hồng Hiên.

Tiếng đàn mê ly vô cùng.

Thân hình Âu Dương Hải phi nhanh ra ngoài cửa sổ, tiếng đàn cầm đây sức quyến rũ như đang kêu gọi.

Chàng theo một hành lang dài, băng qua một tòa viện, nhưng không ai ngăn trở chàng !

Đi ước chừng qua ba bốn tòa viện thì đến một cái sân nhỏ, hiển nhiên tiếng đàn cầm từ trong sân truyền ra. Trong cái sân này đây là kỳ hoa dị thảo ngũ sắc chen nhau rực rỡ, mùi thơm nức mũi, hai bên tiểu viện trúc xanh xinh tươi, Âu Dương Hải không ngờ đại trang viện cũ kỹ này lại có một nơi u mỹ như thế, chàng bị cảnh sắc u nhã trong tiểu viện thu hút, cất bước đi vào trong !

Tiếng đàn cầm như cao sơn lưu thủy, xa xăm uyển chuyển, người nghe như có cảm giác lâng lâng, tâm hồn phiêu dật, tự hoài nghi rằng thân này vốn không ở phàm trần.

Âu Dương Hải lâm vào tình cảnh này, tai nghe tiếng đàn cầm bất giác chàng cảm thấy kính ngưỡng người chơi đàn.

Chàng đang bị tiếng đàn u nhã mê hoặc nghe đến nhập thần, bỗng một tiếng rít xé tai, Âu Dương Hải bất giác run người, đây chỉ là lơnh khắc l1e lên rồi qua đi, chàng cũng không chú ý mấy.

Tiếp đó, phục một tiếng ! Tiếng đàn ngừng lại.

Âu Dương Hải lúc này cảm thấy bối rối, mình trộm nghe người ta đánh đàn đến nổi dây đàn đứt, tiếng đàn ngừng, làm cụt mất nhã hứng của người.

Âu Dương Hải đang bối rối thì một tiếng nói trong trẻo cất lên :

- Tướng công giá lâm, thất lễ nghinh hầu !

Tiếng vừa dứt, từ trong cửa tiểu viện một thiếu nữ mảnh mai, dáng người liễu yếu đào tơ khoan thai bước ra.

Âu Dương Hải quan sát nàng, không khỏi ngạc nhiên.

Nàng xinh đẹp, xinh đẹp đến không thể tin được, nhân gian lẽ nào lại có được một mỹ nhân đẹp nhường ấy, thật là thiên kiều bá mị, quốc sắc thiên hương, xem ra tuổi chừng không quá hai mươi, mình mặc áo lụa dài màu lục nhạt, bên ngoài khoác chiếc áo đoạn màu lục đậm, eo nhỏ lưng thon, mặt sáng như ngọc, mi đen như vẽ, mắt như nước hồ thu, mũi thẳng môi anh đào. Nhưng điều đáng quý là tuy nàng xinh đẹp nhưng không phải là vẻ đẹp yêu tà, mà tác phong đoan trang thực nhã, dung nhan tuyệt thế, giai nhân như thế lại có thể đàn được tiếng đàn say người, thật là ...

Âu Dương Hải đâu dám chận trề, tiến lên phía trước cung kính thi lễ, nói :

- Tại hạ Âu Dương Hải đã kính động phương giá tiểu thư, thực cảm thấy có lỗi vạn phần, cúi mong lượng thứ cho !

Người đẹp áo lục nghiêng mình khế thi lễ, nói :

- Đâu dám, tướng công vào dùng trà.

Không đợi chàng trả lời, nàng yêu diệu bước vào trong.

Âu Dương Hải bắt giắc cũng theo sau mà vào. Đây là một gian tiểu sảnh, nàng đi vào phòng bên trái, vừa vén rèm châu vừa nói :

- Mời tướng công !

Âu Dương Hải thấy trong viện không có tỳ nữ. Cũng không thấy mỹ phụ áo lam kia, chàng lặng im một lúc rồi mới bước nhẹ vào trong. Đây là một thư phòng cổ xưa tinh nhã, trên vách treo chữ và tranh của danh nhân, bàn ghế bằng gỗ Hồng Mộc không dính một hạt bụi, dựa cửa sổ là một chiếc bàn lớn bằng gỗ Tử Đàn, chính giữa để một chiếc cổ cầm (đàn cô), lư hương bằng đồng, khói hương vương vấn, kinh văn thư điển, văn phòng tứ bảo các thứ đều là cổ sắc cô hương.

Người đẹp áo lục mời Âu Dương Hải ngồi xuống ghế xong, tự thân đưa một chén trà thơm nói :

- Tướng công, nghe nói tướng công xuất thân từ Thiếu Lâm Tự, thế không biết tướng công thọ giáo vị đại sư nào ?

Âu Dương Hải không đợi nàng nói xong, tiếp liền :

- Tại hạ là một đồ đệ lén học võ nghệ, không có sư phụ.

Người đẹp áo lục nói :

- Hiếm có, hiếm có !

Kỳ quái là giọng nói người đẹp áo lục tuy lạnh nhạt nhưng không yếu đuối, lúc này mặt nàng không hiện một vẻ gì, giống như sự vật gì cũng khó làm nàng hứng thú.

Âu Dương Hải hỏi :

- Không biết quý chủ nhân xưng hô ra sao ?

Người đẹp áo lục nói :

- Tên họ sớm đã mất theo năm tháng, hỏi mà làm gì ?

Âu Dương Hải biết nàng không muốn nói ra tên họ, bèn thấy không tiện hỏi nữa, mục đích của chàng chỉ là hiếu kỳ, muốn trông thấy mặt mũi chủ nhân Lý gia đại viện này, đã thấy qua rồi thì không tiện ngồi lâu, hàn huyên một lúc, hớp một ngụm trà thơm rồi đứng lên cáo từ, người đẹp áo lục cũng không giữ lại.

Âu Dương Hải đi ra khỏi tiểu viện xong, đột nhiên ở nơi tâm linh cảm thấy hư không trống rỗng vô hạn, không hiểu sao trong đầu lưu lại một hình bóng, vương vấn mãi không đi.

Chàng trở về Tịch Hồng Hiên, nằm lên giường, trong đầu lại hiện lên hình bóng người đẹp áo lục rõ mồn một; chàng vốn là một quân tử chí thành, đương lúc nghĩ đến nàng, bất giác cảm thấy tư tưởng của mình thật là không phải.

Lập tức nhiếp tâm định thần, trong đầu không suy nghĩ, vận khí điều tức. Đây hiển nhiên là một chuyện lạ, chàng càng muốn không chế tư tưởng của mình mà dòng tư tưởng đó lại càng như ngựa sút dây cương, nhát cử nhút động gì của người đẹp áo lục không ngừng hiện lên trước mắt, hình

dáng cao quý đó, thân thái ung dung, vẻ đẹp kiều diễm, thân người eo lả, da thịt, ngón tay đánh đàn, tất cả đều in sâu và hiện lên trong đầu chàng.

Âu Dương Hải phát ra tiếng thở dài, chàng biết rõ mình từ trước đến giờ chưa từng có một tia tà niệm, cũng không nghĩ đến phải yêu một cô gái nào đó, ai ngờ đêm nay trông thấy người đẹp áo lục thì lại hồn bay phách tán như vậy.

Chàng thực sự hồn bay phách lạc rồi, con tim lắc lư dao động, tinh thần bồn chồn hoảng hốt, hai má đỏ bừng, lòng bàn tay bàn chân toát mồ hôi lạnh, chàng bất giác thấy lo sợ.

Hình bóng của người đẹp áo lục không ngừng hiện lên trong óc chàng. "Tinh tinh tinh... tung tung tung ..." đột nhiên tiếng đàn từ không trung bay đến.

Tiếng đàn đó, ai oán thê lương, tựa như kêu gọi một người.

Âu Dương Hải như phong cuồng ma nhập, triển khai khinh công phóng nhanh đến tiểu viện !

Tiếng đàn ngưng rồi, Âu Dương Hải xông cửa mà vào, chỉ thấy lam y mỹ phụ đang chống cằm trên bàn trầm tư suy nghĩ, nhưng không trông thấy bóng dáng người đẹp áo lục đâu.

Âu Dương Hải cất tiếng hỏi :

- Phu nhân, người đẹp áo lục đâu ? Nàng đi đâu rồi ?

Đúng lúc đó bên ngoài cửa sổ có một bóng đen vụt qua, Âu Dương Hải cảm thấy kỳ quái, lập tức lùi ra khỏi phòng, trong nháy mắt chỉ thấy sau lưng một luồng nội kinh đánh tới, huyết linh đài nhói lên rồi hôn mê ngã lăn xuống.

Trong bóng tối chập chờn có thể trông thấy một nữ nhân dung nhan tú lệ, mình mặc áo dài xanh, đứng bên cạnh nàng là một thiếu nữ, huyết Linh Đài của Âu Dương Hải bị khống chế nhưng vẫn chưa lịm đi, đầu óc chàng lúc này rất bình tĩnh, cảm thấy kinh ngạc vô cùng. Chàng biết cô gái áo xanh này không phải là người đẹp áo lục.

Đột nhiên một loạt tiếng bước chân nhẹ hẫng truyền tới...

Trong bóng tối ! Rèm cửa tiểu sảnh vén lên, hai người áo đen tay cầm cây Tam Giác Xoa hình chim ưng mau lẹ xông vào.

Thân hình nữ nhân áo xanh bỗng phóng ra, hai người áo đen thoáng phân ra trái phải hai bên.

Nhưng nữ nhân áo xanh là nhân vật không phải tầm thường, thân hình của nàng chuyển nhanh, tay vung nhẹ. Một chưởng đánh vào cổ tay phải của người áo đen bên trái.

Cây Tam Giác Xoa mà người áo đen đó nắm trong tay rớt xuống, nữ nhân áo xanh đá mũi chân một cái, cây cương xoa đã vào tay phải của mình, nàng đâm xéo ra, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, nàng vừa giơ tay đã liên tiếp hạ được hai người, đủ thấy võ công đã siêu quần bạt tụy.

Nhưng bên ngoài bỗng vang lên tiếng còi chói tai.

Nữ nhân áo xanh liền phóng ra ngoài, trong sân một người áo đen đang dùng tay thổi còi.

Cây Tam Giác Xoa trong tay nữ nhân áo xanh bỗng vụt đi.

Một tiếng kêu thảm, người áo đen đó đã bị cây Tam Giác Xoa đâm xuyên qua đầu, chết tươi tức khắc.

Nữ nhân áo xanh khê quát :

- Xuân Hồng, hành tung chúng ta đã bại lộ, muội không cần phải tìm phục ở đây nữa, mau chạy nhanh đi.

Vừa dứt lời thì tỳ nữ Xuân Hồng ôm xóc Âu Dương Hải lên.

Nào ngờ lúc đó xung quanh sân đã xuất hiện mười mấy người áo đen, phía sau là một người áo trắng.

Nữ nhân áo xanh không để cho mười mấy người áo đen đến gần, khê lắc mình phóng tới, vung tay liên tiếp.

Hự hự mấy tiếng, đã có bốn người áo đen té lăn xuống.

Chợt nghe người áo trắng nọ trầm giọng quát :

- Huynh đệ Hắc Ưng đội lui ra, bố vây xung quanh !

Người áo trắng miệng đang nói đã rút từ trong mình ra một cây quạt sấn tới cản đường nữ nhân áo xanh. Cây quạt xòe ra, hai bên mặt quạt có vẽ một con uyên ương trắng hiển nhiên đây là đội Bạch Uyên Ương do Bạch Uyên Ương phu nhân quản lý.

Nữ nhân áo xanh kiến thức rộng rãi, vừa trông thấy thế xuất quạt xuất thủ của người đó biết ngay là một cao thủ, nhưng nàng cười nhạt một tiếng, lật cổ tay điểm vào huyết mạch cổ tay người áo trắng.

Người áo trắng hạ cánh tay tránh khỏi, rồi vỗ ra một chưởng nghênh đón.

Nữ nhân áo xanh khê cau mày, trầm nghĩ :

"Không ngờ một nhân vật địa vị không mấy cao đã có được võ công nhường ấy..."

Vừa nghĩ, tả chưởng phóng ra đánh liền ba chưởng.

Ba chưởng này vừa lẹ vừa độc, người áo trắng bị đánh lùi nửa bước. Nữ nhân áo xanh tay trái cự địch, tay phải cực kỳ nhanh chóng, búng ngón tay điểm vào trủy huyết mạch cổ tay của người áo trắng, ngâm gia tăng kinh lực quát :

- Buờng ra !

Ai dè cô tay người áo trắng trơn tuột như mỡ. Nữ nhân áo xanh kêu "ý" một tiếng, hữu chưởng lại biến thành trảo chụp lấy...Người áo trắng kinh hãi la lên:

- Khiên Thủ bang chủ...

Câu nói trên còn chưa dứt hẳn thì cổ tay đã bị nữ nhân áo xanh cầm giữ.

Nữ nhân áo xanh nói:

- Đã biết thân phận của ta thì không thể tha mạng sống cho mi rồi.

Hết chương 1

- Xin bạn ghé thăm:
<http://tangkinhcac.maihoatrang.com>
để có các hồi truyện mới nhất của bộ truyện này.
- Nếu bạn muốn giúp đỡ cũng như biết tình hình đánh máy các bộ truyện mới nhất. Xin ghé thăm diễn đàn Mai Hoa Trang:
<http://www.maihoatrang.net>
và vào mục Mai Hoa Chỉ Pháp Luyện Tâm Đường
- Tham gia trò chơi kiếm hiệp Huyết Sử Võ Lâm tại địa chỉ:
<http://www.maihoatrang.net/games/hsvl/>
- Trang thơ Đường của Mai Hoa Trang:
<http://thivien.maihoatrang.com>